

И тозчасъ се събиратъ хора наоколо: тѣ викатъ и хукватъ подирѣ му: „Крадецъ! Апашъ! Дръжте тоя нехранимайко!“

Но Карлъ бѣгаше напредъ и напредъ.

Само една мисль се въртѣше въ душата му: тя, Трудето, трѣбва да има чашката съ меда; той трѣбва да ѝ я даде, прѣди да го хванатъ... Господи!.. Ахъ, ето — той стига до кѣщи, бърза изстълбитѣ надолу — до стаицата... той се задъхва... а тамъ лежи то, бѣдното му малко сестриче, лежи то като едва поима душа, скръстило сухитѣ си прѣстчета...